

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2010 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący: sędzia NSA		Jerzy Stelmasiak
Sędziowie {	sędzia NSA	Jerzy Bujko (spr.)
	sędzia del. NSA	Jerzy Krupiński

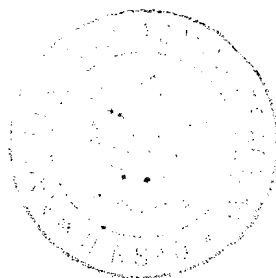
Protokolant

Renata Sapięha

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2010 r.
 na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej
 sprawy z wniosku Burmistrza Miasta Imielin
 o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego pomiędzy Burmistrzem Miasta Imielin a
 Powiatowym Inspektorem Nadzoru Budowlanego w Bieruniu
 w przedmiocie wskazania organu właściwego w sprawie rozbiórki
 telekomunikacyjnego obiektu budowlanego przy ulicy Wróblewskiego 4 w Imielinie

postanawia:

wskazać jako organ właściwy do rozpoznania sprawy Powiatowego Inspektora
 Nadzoru Budowlanego w Bieruniu

Sapięha

Uzasadnienie

Burmistrz Miasta Imielin pismem z dnia 25 maja 2009 r. nr GPG-7322/5A/09, na podstawie art. 4 w związku z art. 15 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270 ze zm., powołanej dalej jako p.p.s.a.), wystąpił do Naczelnego Sądu Administracyjnego o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego między Powiatowym Inspektorem Nadzoru Budowlanego a Burmistrzem Miasta Imielin.

Jak wynika z przesłanych akt do tego sporu doszło w następujących okolicznościach:

Danuta Kołodziej wystąpiła do Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Bieruniu z wnioskiem o wydanie decyzji nakazującej rozbiórkę telekomunikacyjnego obiektu budowlanego wybudowanego bez pozwolenia na budowę jako stacja bazowa telefonii komórkowej przy ulicy Wróblewskiego 4 w Imielinie. Obiekt wybudowano wbrew zakazowi wyrażonemu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego uchwalonym uchwałą Nr XII/4 8/2007 Rady Miasta Imielin z dnia 28 września 2007 r. gdzie w § XII rozdz. 2 pkt 8 lit. a/ zapisano „na całym obszarze objętym planem ustala się zakaz lokalizacji bazowych telefonii komórkowych”.

Postanowieniem z dnia 31 marca 2009 r. Nr 9/2009 znak PINB-735/65/09 Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Bieruniu przekazał wniosek Danuty Kołodziej Burmistrzowi Miasta Imielin celem rozpatrzenia według właściwości. W uzasadnieniu postanowienia stwierdził, że skoro obiekt telefonii nie wymagał ani pozwolenia na budowę ani zgłoszenia, to nadzór budowlany nie ma możliwości prowadzenia postępowania dotyczącego niezgodności tego obiektu z ustaleniami z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego a zatem jest organem niewłaściwym w przedmiotowej sprawie.

Burmistrz Miasta Imielin w zażaleniu na postanowienie PINB do Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego, wskazał, że zgodnie z art. 81 ust. 1 pkt 1 lit. a/, ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz.U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118) do podstawowych obowiązków nadzoru budowlanego należy nadzór i kontrola nad przestrzeganiem przepisów prawa budowlanego, a w szczególności zgodności zagospodarowania terenu z miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego. Zażalenie na to orzeczenie wniosła również Danuta Kołodziej.

Śląski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2009 r. stwierdził niedopuszczalność zażalenia Burmistrza na postanowienie PINB z dnia 31 marca 2009 r. z uwagi na to, że Burmistrza Miasta Imielin nie jest stroną w rozumieniu art. 28 k.p.a.

Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2009 r. wymieniony organ, po rozpatrzeniu zażalenia Danuty Kołodziej, utrzymał w mocy postanowienie PINB Nr 9/2009 z 31 marca 2009 r.

Burmistrza Miasta Imielin, uznając się za organ niewłaściwy w sprawie, wskazał, że nie ma żadnych instrumentów prawnych by móc wyegzekwować zapis uchwały miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, „że na całym obszarze objętym tym planem ustala się zakaz lokalizacji stacji bazowych telefonii komórkowych” i doprowadzić do stanu zgodnego z prawem.

Ustawa prawo budowlane nakłada na organy nadzoru budowlanego obowiązek nadzoru i kontroli nad przestrzeganiem prawa budowlanego a w szczególności zgodności zagospodarowania terenu z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (art. 81 ust. 1 pkt 1 lit. a/). W ocenie Burmistrza zapis ten ma zastosowanie do wszystkich obiektów, również tych, których budowa nie wymaga pozwolenia na budowę czy zgłoszenia i upoważnia on organy nadzoru budowlanego do interwencji również w tym przypadku, zwłaszcza, że mają one ku temu odpowiednie narzędzia prawne. W przeciwnym razie zapisy w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego byłyby martwe.

Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Bieruniu w odpowiedzi na wniosek Burmistrza Miasta Imielin podniósł, że art. 81 ust. 1 pkt 1 lit. a/ ustawy Prawo budowlane realizowany jest w przypadkach wymienionych w art. 83 ust. 1 prawa budowlanego, który szczegółowo reguluje zakres spraw należących do właściwości powiatowego inspektora nadzoru budowlanego. Z przepisu tego (art. 83 ust. 1 prawa budowlanego) nie wynika, aby powiatowy inspektor nadzoru budowlanego mógł nakazywać rozbiórkę obiektu lub prowadzić inne postępowanie związane z niezgodnością robót z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w sytuacji kiedy roboty nie zostały wykonane bez wymaganego pozwolenia na budowę lub zgłoszenia. Organy nadzoru budowlanego dokonują kontroli zgodności zagospodarowania terenu z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego tylko w zakresie swoich właściwości np.: przy rozpatrywaniu wniosku o pozwolenie na budowę.

Kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w szczególności uchwalenie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, jest zadaniem gminy. Art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. Nr 80, poz. 717) wskazuje, że w sytuacji zmiany zagospodarowania terenu, polegającej na budowie obiektu budowlanego, wykonaniu innych robót budowlanych lub zmianie sposobu użytkowania obiektu, które nie wymagają pozwolenia na budowę, dokonanej bez uzyskania decyzji o warunkach zabudowy, burmistrz jest organem właściwym do nakazania, np. przywrócenia poprzedniego sposobu zagospodarowania. Skoro ustawa przyznaje Burmistrzowi uprawnienia do działania w przypadku wykonania robót budowlanych nie wymagających uzyskania pozwolenia na budowę w sytuacji braku planu miejscowego, to analogicznie do art. 59 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym również w sytuacji, gdy plan miejscowy został uchwalony, burmistrz ma możliwość nakazania przywrócenia poprzedniego sposobu zagospodarowania.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

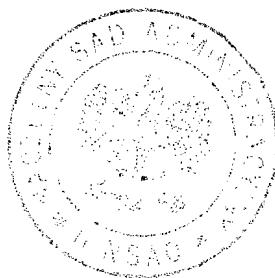
W sprawie zaistniał negatywny spór kompetencyjny, gdyż żaden z dwóch występujących w sprawie organów nie uznał się za właściwy do rozpoznania wniosku Danuty Kołodziej o orzeczenie nakazu rozbiórki stacji bazowej telefonii komórkowej wybudowanej niezgodnie z obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Do rozpoznania tego sporu właściwy jest Naczelny Sąd Administracyjny (art. 22 § 2 k.p.a., art. 4 i 15 § 1 pkt 4 p.p.s.a.).

Rozpoznając ten spór należy przede wszystkim wskazać, że zgodnie z art. 81 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz.U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118 ze zm.) do podstawowych obowiązków organów administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego należy nadzór i kontrola nad przestrzeganiem przepisów prawa budowlanego, a w szczególności zgodności zagospodarowania terenu z miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego oraz wymaganiami ochrony środowiska. Szczegółowe zadania i kompetencje powiatowego organu nadzoru budowlanego jako organu pierwszej instancji wskazuje przepis art. 83 ust. 1 prawa budowlanego. Wynika z niego, że do właściwości tego organu należą, między innymi, zadania wynikające z przepisów art. 48-51 ustawy. Zgodnie z przepisem art. 50 ust. 1 pkt 4 prawa budowlanego w innych wypadkach niż określone w art. 48 ust. 1 i art. 49b ust. 1 (a więc gdy roboty budowlane są prowadzone bez uzyskania koniecznego pozwolenia na budowę lub zgłoszenia) organ nadzoru

budowlanego wstrzymuje prowadzenie robót budowlanych w sposób istotnie odbiegający od ustaleń i warunków określonych w pozwoleniu na budowę bądź w przepisach. Następstwem tego może być nałożenie obowiązku rozbiórki tego obiektu lub jego części (art. 51 ust. 1 pkt 1 prawa budowlanego). Zgodnie zaś z przepisem art. 51 ust. 7 tej ustawy przepisy art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 3 stosuje się odpowiednio, jeżeli roboty budowlane, w przypadkach innych niż określone w art. 48 lub 49b, zostały wykonane w sposób, o którym mowa w art. 50 ust. 1.

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, z mocy art. 14 pkt 8 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. Nr 80, poz. 717 ze zm.), jest aktem prawa miejscowego. Budowa obiektu budowlanego, nawet nie wymagającego pozwolenia na budowę lub zgłoszenia, wbrew postanowieniom tego planu jest innym przypadkiem samowoli budowlanej polegającym na realizacji tego obiektu niezgodnie z przepisami (art. 50 ust. 1 pkt 4 prawa budowlanego). W wypadku wybudowania takiego obiektu wbrew postanowieniom miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego odpowiednie zastosowanie ma, między innymi, przepis art. 51 ust. 1 pkt 1 w zw. z ust. 7 prawa budowlanego, dający podstawę do orzeczenia nakazu rozbiórki obiektu, gdy nie można doprowadzić go do stanu zgodnego z prawem. Wynika z tego, że powiatowy inspektor nadzoru budowlanego jest właściwy do likwidacji samowoli budowlanej polegającej na budowie obiektu budowlanego wbrew ustaleniom obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego również wówczas, gdy budowa taka nie musiała być poprzedzona uzyskaniem pozwolenia na budowę lub zgłoszeniem. Do obowiązków tego organu należy bowiem nadzór i kontrola nad przestrzeganiem prawa w trakcie realizacji robót budowlanych, w tym zgodności zagospodarowania terenu z miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego, czemu służą instrumenty prawne wskazane w art. 50 i 51 prawa budowlanego.

Mając to na względzie Naczelny Sąd Administracyjny uznał za organ właściwy do rozpoznania sprawy Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Bieruniu. Dlatego na mocy art. 4 i 15 § 1 pkt 4 p.p.s.a. w zw. z art. 22 § 2 k.p.a. orzeczono jak w sentencji.

Sapientia